

EDITORIAL

«QUAN CREUS QUE JA S'ACABA, TORNA A COMENÇAR...»

Fa exactament un any denunciàvem des d'aquestes pàgines, una vegada més, que sense el requisit lingüístic no es garantia la qualitat per a l'escola valenciana. També dèiem que no ens fiàvem de les promeses del conseller d'Educació quan afirmava que per a les properes convocatòries d'accés a llocs de la funció pública valenciana s'exigiria el coneixement del valencià. Doncs bé, amb la pressió constant dels sindicats, partits de l'oposició i organitzacions de la societat civil com la Federació d'Escola Valenciana, s'aconseguí que el Govern Valencià es comprometés a exigir el requisit lingüístic per ocupar qualsevol plaça en la funció pública valenciana. Com rectificar és de savis, nosaltres teníem ganes de demostrar que ho érem, volem dir savis, i que estàvem encantats de rectificar i congratular-nos amb aquesta decisió política tan vital pel prestigi i garanties de recuperació de la nostra llengua.

Pel Decret 62/2002 de 25 d'abril, el Govern Valencià va regular l'acreditació de coneixements lingüístics per a l'accés i el proveïment de llocs en la funció pública docent no universitària al País Valencià. Aquest va ser un primer pas important però insuficient, únicament arplegava l'exigència del requisit per a l'accés a la Funció Pública, però no per a la mobilitat en concursos de trasllats, exigència que hauria d'aplicar-se als funcionaris que encara no estan acreditats... Tanmateix aquesta no era l'única sorpresa que ens depararia el «nostre Conseller», ja que, posteriorment, les Ordres de 8 de maig 2002/4890 i 2002/4892 de la Conselleria de Cultura Educació i Ciència feien pública la convocatòria d'accés als cossos docents de professors i s'hi determinaven les proves de coneixements dels dos idiomes oficials. Els annexos VII i X, respectivament, de les ordres esmentades enumeren els títols acadèmics i els certificats universitaris o administratius que permeten l'exempció de la prova de valencià d'un llistat de tretze acreditacions diferents. Doncs bé, únicament una és una llicenciatura, la de «Filologia Valenciana» que ni existeix ni ha existit mai ja que fins a l'any 1993 la denominació era «Filologia Hispànica en l'orientació de Filologia Valenciana» i des de l'any 1995 totes les universitats valencianes denominen la titulació «Filologia Catalana». Conclusió: les comissions que han baremat les titulacions presentades han exclòs la llicenciatura de Filologia Catalana.

Aquesta esperpèntica situació, a la qual ja ens té acostumats el nostre «benvolgut conseller», ens fa replantejar la rectificació amb la qual començàvem aquest editorial, no perquè no siguem savis, sinó perquè el conseller i els qui l'assessoren tenen mala fe i ganes de perpetuar el conflicte lingüístic per acontentar el seu electorat secessionista continuant amb el menyspreu a la universitat i a la comunitat científica en general.

Les reaccions no s'han fet esperar, totes les universitats valencianes que imparteixen el títol de Filologia Catalana, la Federació d'Escola Valenciana, partits polítics, sindicats, entitats

cíviques i persones del món educatiu han alçat la veu pel que consideren un nou disbarat difícil d'assumir i qüestionen el paper de «mitjancera» de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, la qual encara no s'ha pronunciat «oficialment» sobre el tema.

Canviant d'escenari però no de tema, cal conèixer i reconèixer els innombrables esforços personals i econòmics que la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència està fent per no discriminar els possibles opositors i opositores, perquè puguen accedir al requisit de capacitació amb el menor temps i el major nombre de possibilitats.

Els aproximadament 600 opositors del País Valencià sense requisit, durant el curs actual han disposat d'amples possibilitats i facilitats per acreditar-se abans de les oposicions:

- Convocatòria extraordinària de cursos de formació: estiu del 2001.
- Altra convocatòria extraordinària de cursos d'octubre a desembre del 2001.
- Una tercera convocatòria ordinària de cursos desembre-maig (Pla de Formació Lingüísticotècnica).
- Dues convocatòries extraordinàries durant l'any 2001: Proves de la Junta Qualificadora Nivell Mitjà durant els mesos de gener i març.
- Dues convocatòries ordinàries al juny i al setembre de l'any 2001 (amb preferència en la correcció).
- Examen previ a les oposicions.

A més de totes les possibilitats d'acreditació que tenen en la formació inicial, durant la carrera de Magisteri, fent

determinades assignatures amb un nombre concret de crèdits.

Com diu un amic que es passa la vida passant les proves i corregint-les «els valencianoparlants devem ser d'una raça superior en habilitats lingüístiques ja que mai l'administració educativa va considerar que poguérem tenir problemes per parlar una altra llengua que no era la nostra, ni es va preocupar de nosaltres alhora d'estudiar un batxillerat, una carrera universitària, unes oposicions...per facilitar-nos una comprensió i una expressió en una llengua que ens era aliena i que necessàriament havíem de dominar si volem accedir a uns estudis superiors...»

No podem acabar aquest editorial sense fer esment a la darrera polèmica encetada arran de les declaracions del director de la Reial Acadèmia de la Llengua Espanyola (RAE), Víctor García de la Concha, quan va recordar al Senat que el «valencià», parafrasejant el que diu el diccionari de la RAE «és una modalitat del català que es parla en la major part de l'antic regne de València...» La quantitat de despropòsits que s'han llegit i s'han escoltat des de les «files» del PP, del president del Consell Valencià de Cultura, Santiago Grisólia, i el silenci o abstenció de declaracions de la presidenta de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, Ascensión Figueres, al respecte, ens confirmen, una vegada més que, com diu Isabel Clara Simó, «l'integrisme espanyolista valencià és inassequible al desànim».

Senyalització en català a la Glorieta d'Elx

Foto: Joan Escalper